SPECVLARE CHARITATIS INCENDIVM,

SEV

ORATIO DE S. IVONE

PAVPERVM PATRONO

HABITA IN EIVSDEM TEMPLO

AD S.R.E. CARDINALES

A IO. BAPTISTA PAVLVCCIO PISAVRENSI
Sem. Rom. Clerico.

EMINENT:mo AC REVER:mo

PRINCIPI

FRANCISCO

CARD. BARBERINO

S. R. E.

VICECANCELLARIO.

IOANNES BAPTISTA PAVLVCCIVS
Seminarij Rom. Clericus Fœl.

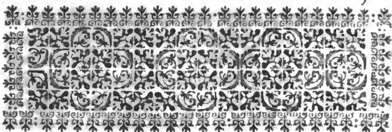
VCEM publicam, EMIN.me PRINCEPS, primus hic tenuitatis meæ labor aſpicere planè reformidat, niſi humaniſſimæ beneuolen-lentiæ tuę lumine quodammodo temperatam. Nec mei nominis imbecillitas auderet incurrere in oculos ampliſſimæ ſapientiæ niſi Tui nominis

 Patro-

Patrocinio, ac Maiestate suffulta. Immò hac solùm ex parte optabile mihi fuerat in lucem prodire, vt nempe obsequij mei erga tantum Patronum addictissimi publicam quasi testificationem acquirerem; Quem igitur humanissime PRINCEPS priuata semper beneficentia complexus es, publica etiam benignitate tuere.

ORA-

ORATIO.

Rtis Et Natvrae singulare miraculum habitum est, Eminent.mi Principes, quod obiecto solis radijs siue concauo, siue parabolico speculo, sic illi in vnum cogantur, vt dum in eodem decussantur puncto ignem excitent vehementem, & incendium repentinum; Cur autem contra consuetum agendi modum tanta vis caloris in eo puncto procreetur, cum cæteroquì multò remissior in locis eidem soli propinquioribus appareat, satis explicat Philosophia, quia nimirum reuerberata solaris virtus obiectu speculi perinde in idem confluit, ac si pluribus quasi vijs idem sol eidem applicetur puncto, ac totidem è Cœlo soles agerent, quot in speculi superficie partes accipi sensibus possunt. Verùm quod in solis actione mira-

mur Artis induſtria quodammodo multiplicata, id in diuina Gratia perfectum admirabilius intueamur IVONIS virtute pluribus etiam vijs ſui pectoris centro applicata ad immenſa diuinæ charitatis incendia, IVONIS quippe vita vnus fuit obtutus in Deum, quem à diuina pulchritudine numquam deflexit; IVONIS mens, vbi primùm potuit Deum cognoſcere, adeò ſemper diuini ſolis radijs obiecta conſtitit, vt mirum planè non ſit, ſi cor eiuſdem Deo totum exarſerit. Puer adhuc è parentum complexibus, paternæque domus blanditijs abtraxit ſeſe, vt diuinis ſolum delicijs totus pateret animus, & inhiaret. Pariſijs primùm, deinde Aureliæ rude ingenium diuinarum ſtudio litterarum expolire conatus eſt, vt terſiſſimum redderet ſpeculum, cœleſtis nempe ardoribus ſapientiæ ſuſcitandis aptiſſimum. Non enim ibi iuuenilis licentiæ, non luſus, non ludi, vinique hilaritas, non honoris, nominiſq; ſpecioſa ſuperbia iuuenis animum à perpetuo diuini ſolis intuitu diſtraxere, cuius vnicus erat finis in ſapientia comparanda, Dei cognitio, pauperum leuamentum, egenorum defenſio, exercitatio charitatis, vno verbo, Deus. E litteraria palæſtra euectus ad apicem iudiciariæ poteſtatis, quantum diuinæ lucis opulentiam in vnum coëgit in publica quaſi luce ſpectabilis! Hinc ſedulitas in cauſarum rationibus pernoſcendis, hinc patientia in omnibus audiendis, hinc æquitas in ferenda ſententia, hinc con-

ſtan-

 31

ſtantia in perfringenda potentiorum auctoritate, hinc miſericordia in ſubleuanda miſeria, hinc mentis acies Deo ſemper defixa ignem illum conflabant, ad quem accendendum deſcendiſſe de cœlo Deus ipſe gloriabatur. Emolumenta Iudicis labori debita conſtantiſſimè recuſauit, ne qua nebecula è terrenæ cupiditatis vapore diuino ſoli iuſtitiæ obduceretur; ſed dum aliena repudiabat, vt iudicia ferret, ſua largiebatur egenis, vt cauſas proſequerentur inopia pecuniæ langueſcentes; & quia patrocinari pauperibus ipſemet è tribunali non poterat, ſuis certè opibus ipſorum patrocinium demandabat: at ne miſericordiæ lenitas æquitati iuſtitiæ quidquam detraheret, mulctam, quam inopi ſtatuebat vt Iudex, anticipata pecuniæ largitione redimebat vt pater, & inaudito charitatis miraculo in IVONIS iudicio mulctari optabilius erat, quam abſolui; Adeò idem IVO omnibus omnia factus ſeſe transfundebat in omnes, vt multiplicatis vicibus diuinam in ſe lucem reflecteret, & in immenſum augeret. Verum non eſt paſſa diutius miſericordia perſonam iudicis in IVONE; totum ſuarum voluit eſſe partium, integras ipſius vires in vnum coëgit pauperum patrocinium. Quod tunc, Deus immortalis, ſpectaculum erat in Gallia IVONEM cernere per tribunalia pauperum cauſas agentem, pauperum tuguria ſubeuntem, pauperum miſerias complectentem, ſingularem patroni diligentiam cum indefeſſa clientis ſolli-

licitu-

licitudine in egenorum commoda coniungentem! Quis solis æstus, quis noctis rigor, quæ temporis inclementia, quæ cibi, quæ somni necessitas, quæ corporis, animique lassitudo, quæ loci, quæ temporis importunitas, quæ debita humanæ vitæ remissio diuellere IVONEM potuit à pauperum leuamento? Vt profectò singulis pauperibus infallibilis esset consecutio illa diuinæ propria charitatis; Est pauper, ergo IVO totus in eo est. Sed quantum aderat calamitosis, & indigentibus, tantum aberat à seipso: sui cultum corporis rigente setis amiculo prosequebatur; famem vel cibo vilissimo mitigabat, vel ad extremam vsque necessitatem patiebatur, vt cum illi cedere cogeretur, victor planè succumberet, somnum nonnisi post longam cum vigilia luctam admittebat in nuditatis, rigorisque palæstra, hoc est nudo, rigidoque pauimento, & vix oculos naturæ clauserat, cum media nocte rursus aperiebat Deo profusus in preces, quin diuinarum volumine litterarum capiti supposito diuinum quiddam in somno trahebat, ac respirabat. Quid multa? abiectissimi pauperis personam sibi asciuerat IVO, IVONEM ipsum in pauperes diuina quadam commutatione transmiserat. Nihil enimuerò fuit in IVONE, quod pauperum omnino non esset, non domus, non mensa, non cibus, non supellex, non argentum; non ipse IVO. Quæ fuit mendicorum fex tam sordida, tam abiec-

abiecta, quis miserorum squallor tam despicabilis, profligatæque fortunæ, quæ calamitosorum fœditas tam inquinata, tam perdita, quæ in IVONIS domo non manserit, cibum cum IVONE non sumpserit, IVONIS suppellectile vsa non fuerit? Quid commemorem inopem familiam non vnum, vel alterum mensem, sed nouem ipsos annos vna cum IVONE degentem? Quid eiusdem vestes sæpius cum pauperibus commutatas? Quid paratas sibi epulas, hoc est frustulum panis, quod ægrè fecerat sibi reliquum, effusas in pauperes, sed diuinæ liberalitatis miraculo multiplicatas ad numerosæ multitudinis satietatem? Quid traditum pauperi sui capitis pileum, & ipsum nudato vertice, quanto vilius incedentem, tanto nobilius cœlo tectum? Illud vnum tacitus dissimulare non possum, quod non modo incendiariam in IVONE charitatem è multiplici virtutum conspiratione demonstrat, sed ipsum in incẽdio Deum clariùs, quem in rubo Mosaico præsentem exponit. Sub egenorum squallore Dei formam fuerat veneratus IVO tam certa fidei constantia, tam inflammato studio charitatis, vt in eo iucundissimo spectaculo è spectatore personam agere Deus ipse voluerit. Ergò miserabili mendiculi specie personatus accedit ad IVONEM Dei Patris Filius, alacriter ab ipso excipitur, inuitatur ad mensam, in eadem planè lance epulantur lautissimè Deus, & IVO. O ludos amabiles iocan-

tis

tis cum IVONE Dei! O conuiuæ diuinitatis epulum cœlo inuidendum! Quid vltra tendimus Auditores? Admiramini iam in IVONIS domo non radios modo charitatis coalescentes in vnum, sed ipsum planè Solem Diuinitatis inaudita violentia charitatis adductum.

DIXI.

ROMAE
Ex Typographia Hæredum Corbelletti.
M. DC. XXXXIX.

SVPERIORVM PERMISSV.

BIBLIOTECA NAZ.